

Γειά σου, τῶν Κρητῶν ὀμάς... ὅλοι τρέξατε ἔμπροστά της,
πρῶτ' ἄς ἐνούσιασθοῦμε
κι ἔπειτ' ἄς συλλογισθοῦμε
τί βουλεύεται γι' αὐτήν καὶ καθένας της Προστάτης.

"Ἄλλαι μὲν βουλαὶ Κρητῶν,
ἄλλαι δὲ τῶν Προστατῶν,
ἄλλαι δὲ καὶ τοῦ Λευτέρη,
ποῦ κανένας δὲν τῆς ξερεῖ.

"Ἄλλαι μὲν βουλαὶ σωφρόνων,
ἄλλαι δὲ τρελλῶν συγχρόνων,
ἄλλαι τοῦ Σεφκέτ Πασσᾶ,
ἄλλαι τοῦτοῦ τοῦ φεσᾶ,
ἄλλαι τῶσαν ἀντιπάλων,
μ' ἄλλους λόγους ἄλλ' ἄντ' ἄλλων.

"Ἄλλα βούλεται Φραγκῆσκος,
ἄλλα κάθε Βασιλῆσκος,
ἄλλα θέλει Γουλιέλμος,
κι ἄλλτρος κάδος κονταφέλλμος.

"Ἐλεγα ἔσθ' Ὁ Παρλαμέντο νὰ τοὺς πάμε μιά χαρά,
ὅταν ἔξαρνα μαθαίνο τὴν καινούργια συμφορά.
"Ἡ Μινέρβα, τὸ καρὰνί τῆς Ἀγγλίας δηλαδὴ,
ἐβομβάρδισε γενναίως ἕνα πλοῖο τοῦ Γουδῆ,
ποῦχε μέσα μερικοὺς
βουλφάρους Κρητικούς.

Τὸτ' ἐσκήρτησαν καὶ λίθοι,
δάση, πόλεις καὶ χωριά,
τότ' ἐδόσαν τὰ πλῆθη:
χαῖρε χαῖρε, Ἄσθεριά.

Τὸ Βρεταννικὸ λεγοντάρι, ποῦ γιὰ λευτεριὰς καυχᾶται,
ἀγριο ξαναβουρᾶται,
καὶ τὰ νύχια του τὰ μπήγει μὲς σ' τὴ σιλᾶδα τὴν φτωχὴ,
καὶ πακὴν ἐλευθερίας εἰς τὴν πλάσιν ἀντηχεῖ.

Ἐξομῶ τοὺς κηδεμόνας
τῶν Κρητῶν μὲ φαντασία,
καὶ τοὺς τῶσους τῶν ἀγῶνας
καὶ τὴν τῶση τῶν θυσιᾶς.

Τώρα πάλι γιὰ καλὸ τους
τοὺς τσακόνουν αἰχμαλώτους,
καὶ τοὺς πᾶνε σ' τὴν Μινέρβα
νὰ τοὺς ἔχουν γιὰ ρεζέρβα.

Γειά σου, Κρήτη κακομοίρα...
σὲ Προστάτας ἀν θαρρῆς
κι ἂν ἐνώσεις καρτερῆς,
τὰ μακαλὰ σου καὶ μὴ λύρα.

"Ἐτὴ χαρὰ τῆς πρασινάδας
ὄγεντρα κρυοσφυρίζει...
λέν πῶς κάποιος φιλενάδας
παλαμίδα τῆς μυρίζει.

"Ἴδιος πάντοτε γιὰ σένα τῶν μεγάλων ὁ χαβάς...
ὃ κατακαμμένη σιλᾶδα,
ποῦ σὲ καίει πύθων λάβας,
τεῖνκι τοῦτκα ποῦ παθαίνει, τεῖνκι τοῦτκα ποῦ τραβᾶς.

Μὴν κυτᾶξῃς ἐδῶ πέρα
καὶ μὴν κἀνῆς τὴν μητέρα
νὰ σοὺ κόψη κάθε σχέσι.

Πᾶν τάσεται τῆς ἐπιάνκα,
κι ὅλο πέφτε καὶ προσκύνκα
τοὺς Προστάτας καὶ τὸ φέσι.

Μὲ τῶν Προστατῶν τὰ κάζα
δὲν ἔμπορεῖς νὰ πιάσης μπᾶσκα,
δὲν ἔμπορεῖς νὰ πάρῃς κάβο.

Π. — Μὰ κι' ἐγώ, ἀρὲ τραγογένη,
τὶ σκαρόνου, τὶ θὰ γένη,
δὲν ἔμπορὸ νὰ καταλάβο.

Στοὺς Κορφοὺς ὁ Βενεζέλος κι ὅλα τώρα πέρουν τέλος.

Τὸν εἶδες τὸν Λευτέρη;.. τὸν εἶδα τὸν τρανὸ,
ποῦ σ' τοὺς Κορφοὺς ἐπῆγε νὰ δῆ τὸν Γερμανό.

Ἐφούσκωνε τὰ γέρι
λευκόστατο παγί,
κι ἡ βάρκα τοῦ Λευτέρη
τοὺς φίλους συγκινεῖ.

Σὲ λίγο τὸ πανάκι
δὲν τὸβλεπα κι' ἐγώ,
μήτε Μαρκαντανάκη,
μήτε Πρωθυπουργό.

Τὸν εἶδες τὸν Λευτέρη, τὸν Βέ τὸν παντοκράτορα;
καί, σ' τοὺς Κορφοὺς ἐπῆγε νὰ δῆ τὸν Ἰμπεράτορα.
Ὁ Γερμανὸς ὁ Κάισαρ κρυφὴ γραφὴ τοῦ στέλλει
νὰ πάη ποῦ τὸν θέλει.

Τὸν εἶδες, ποῦ καὶ ρώμην Καϊσάρων δὲν ψηρῆ;
καί σ' τοὺς Κορφοὺς τὸν εἶδα... τιμαῖς, ζῶη καὶ κότα,
καὶ λένε πῶς ὁ Κάισαρ τοῦπε ἔσ' αὐτὴ κρυφά
πῶς ἔλλοχῶν κι' ἐκεῖνος δὲν θάναϊ σάν καὶ πρῶτα.

Τὸν Πρωθυπουργό τὸν εἶδες, ποῦν ἔλιπες κάδα τώρα μόνος;
καὶ σὰς λέω... παρ' ἐλπίδα
μὲ τὸν Κάιζερ τὸν εἶδα,
ποῦ κι' ὁ Κόντες ὁ Κορράτης τὸ φουξ καὶ δὲν κρούνει.

Κι ὁ μεγάλος Κάιζερ πῆρε τὸν Λευτέρη
καὶ μονάχ' οἱ δύο τῶν τᾶπαν ἕνα χέρι,
κι ὅλα πᾶς τελεώσανε κι' εἶναι μετὶ γάλα,
καὶ μὰς ἐπλημύρσαν ἀγαθὰ μεγάλα.

Κι εἶδε τὸ μεγαλειον
λαμπόντων Ἀχιλλεῖων
ὁ Κερὴ ὁ Πυγμαλίων.

Καὶ θεσιῶν ὑποδοχῆς πῶς ἐτυχε σπανίας,
ποῦ καὶ τὸν Μεγαλόσταυρο πῆρε τῆς Γερμανίας.

Κι ὁ Κάιζερ ὁ σιδηροὺς
τοιούτους λόγους σοβαροὺς
εἶπε καί σ' τὸν Λευτέρη,
τὸ Κρητικὸ ξεφτέρει:

Δεῖξο τὸν Μεγαλόσταυρο, πρῶτ' εἰς τοὺς ἐπιστήμιους,
καὶ κρέμαστον σ' τὸ στήθος σου καὶ βάστα τον φρομὸ σου,
καὶ πάντα νὰ σταυροκοπῆς πολλοὺς Ὑπουργοίμους,
ποῦ βάλθηκαν ν' ἀλλάξουν τὸν Μεγαλόσταυρό σου.

Καὶ καρπόσις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγαλιᾶς.

Εἰς τὴν νέαν τὴν Ὑρκην λειτουργεῖ μὲ τάξιν ἡδῶ
Ἐφημεριδοπωλεῖτον τοῦ Κωστῆ Καραδαγλίδη,
ποῦχει ἕλλην ἐργασίας καὶ τοῦ κόβει τὸ κεφάλι...
ἀριθμὸς σαρανταέντες, Μέδισον ὁδὸς μεγάλη.